

Hr. Erhvervsminister Simon Kollerup
Erhvervsministeriet

11. maj 2020

Vedr. L 181 og tidligere.

Kære Simon Kollerup

I dit svar af 4. maj 2020 til Erhvervsudvalget pba. af mit spørgsmål (bilag 1 af 29. april 2020) svarer du,

" at al lovgivning, som fremsættes af enhver siddende regering for Folketinget, gennemgår en juridisk vurdering hos Justitsministeriet samt hos de relevante ressortministerier."

Det kan jeg selvfølgelig ikke betvivle, men jeg er uenig i konklusionen og skal uddybe.

1. Rejsegarantifonden er etableret som en sikkerhed for kunden.
Kan rejsen ikke gennemføres, hvis rejseudbyderens går konkurs indestår Rejsegarantifonden for tilbagebetaling til kunden og søger efterfølgende sit udlæg opkrævet af konkursboet.
Rejsegarantifonden overvåger løbende rejseudbyderens regnskaber og vurderer sikkerheden ud fra økonomiske nøgletal. Opfylder rejseudbyderen ikke disse nøgletal forlanges ekstra sikkerhed. På den måde er Rejsegarantifonden alle rejseudbyderes sikkerhed for, at der er fornuft i den kollektive forpligtelse, man har, såfremt fondens formue påvirkes af en konkurs.
Branchen er kendetegnet ved få konkurser og begrænsede tab for fonden og dermed rejseudbyderne.
Fonden kan ikke yde lån eller bistand, uanset hvilket problem en rejseudbyder er kommet i, det være sig pga. af Udenrigsministeriet rejsevejledninger eller økonomiske dispositioner.
2. "Den nye Rejsegarantifond" yder ifølge L326 bistand (lån) til rejseudbyderne for at sikre kundens tilbagebetaling i ekstraordinære situationer.
Staten garanterer for Fonden forpligtigelser og har foreløbig stillet en låneramme på 1,5 milliarder kr. til rådighed. Låne skal afdrages.
Lånene til den enkelte rejseudbyder skal udbetales såfremt betingelserne er opfyldt og det er efter de seneste ændringer, ved dokumentation for tab på betalinger til leverandører i forbindelse den rejse, som ikke kan gennemføres.
Der stilles ingen krav om garanti eller andre regnskabsmæssige krav om

sikkerhed. Sikkerheden er Kollektiv. Dvs. i praksis, at enkelte rejseudbydere giver et lån uden at kræve sikkerhed eller få sikkerhed for at de normale økonomiske overvågninger fra Rejsegarantifonden er til stede.

Ikke alene er sikkerheden kollektiv, men tilbagebetalingen er også kollektiv, hvilket betyder at man ikke afdrager sit eget lån, men det "fælles lån" i lånets løbetid.

Man betaler altså uanset ens egen lånestørrelse, som kan være fra 0 kr. og op efter.

Det er en ekstrem ændring af fondens formål, en ekstrem forringelse af den sikkerhed, der tidligere var tilstede ved fondens løbende overvågning, og en ekstrem forringelse af det man tilsluttede sig til, da man blev medlem af rejsegarantifonden, for at kunne udøve sin virksomhed.

Derudover er det en helt usædvanlig tilbagebetalingsform, som vidst ikke før er set i det private Erhvervsliv. Ved forelæggelsen, blev det anført, at det var for at tage toppen af lånet, for dem som får et stort lånebehov. Men undskyld mig, hvorfor skal det pådrage andre ekstra skade, udover den som krisen i branchen i øvrigt har påført dem.

Jeg finder det både juridisk og moralsk angribeligt, at staten på den måde i realiteten kan unddrage sig sin garantiforpligtigelser på lånet, idet det er den enkelte udbyder, som bliver den reelle långiver uden selv at kunne forlange sikkerhed og SKAL tilbagebetale lånet kollektivt, som fastsat af Rejsegarantifonden

For det første kan det betyde en stor ulighed i tilbagebetalingen og for det andet betyder det, at det enkelte rejsebureau i tilbagebetalingsperioden ikke kan udarbejde et retvisende regnskab, fordi gælden ikke kendes.

Jeg finder også anledning til at nævne, at selve långivningen, som den er nu ved seneste bekendtgørelsesændring), kan være skæv, idet nogle af udbyderne (de større) ejer dele af værdikæden (leverandørerne), som kan give adgang til et større lån end dem der betjener sig af andre agenter på rejsemålet.

Mine betragtninger omkring de 2 "forskellige" rejsegarantifonde, er måske også årsagen til, at der allerede ved behandlingen af lovforslaget til lov 326 var kritik fra brancheorganisationerne. En kritik fra den samlede branche, som er blevet gentaget ved flere lejligheder under behandlingen af L 181.

Når man som stat påtager sig en forpligtigelse med et statsgaranteret lån, må den forpligtigelse også være reel. Den er jo kun til stede, såfremt alle rejseudbydere går konkurs.

Derudover skal man anerkende mine betragtninger under punkterne 1 og 2, og ændre den kollektive hæftelse.

Jeg ved godt, det ikke kan lade sig gøre at lovgive med tilbagevirkende kraft, men jeg har i flere henvendelser til dig, senest d. 6. maj 2020, anvist, hvordan det kan lade sig gøre uden at forringe betingelserne, for dem som har optaget lån. Det tager både toppen af tilbagebetalingen af de givne lån og det fjerner urimelighederne for dem, som ikke har taget lån.

Det giver samtidig mulighed for fortsat, at kunne udarbejde et retvisende regnskab for sin virksomhed.

Men det kræver selvfølgelig, at en del af lånet konverteres til et tilskud. Det har du heller ikke udelukket således, som jeg har hørt dig sige.

Med venlig hilsen

Steen Mejlgaard

Cc: Erhvervsudvalget